

Від авторки

Є такі, що тікають зі своєї країни, коли починається революція, війна, переворот, бунт — словом, заворушка зі зброєю, легкозаймистими сумішами, барикадами й неминучими людськими жертвами; такі, що ніколи не кинуть своєї країни, — залишаються, навіть якщо напередодні збиралися кудись їхати, або повертаються з-за кордону;

і ті, що живуть, наче вві сні без сновидінь, а під час названих подій — ціпеніють.

Я належу до тих, хто залишається. Кохання розчинилося поміж утікачів. А молюся я за третіх — за ціпенілих, бо перші й другі самі дадуть собі раду.

Страх виявляє водночас патріотизм любові й плинність кохання. Страх паралізує, коли ані кохання, ані любові немає. Патріоти і втікачі пульсами рухаються поміж зомбі, наче вода в кам'яних тріщинах. На війні кохання зникає, як мильні бульбашки на вітрі.

Під час війни залишається тільки необхідність — у ній немає місця ані закоханості, ані снам, — утікачі забирають із собою всі ці прикраси мирного світу, розсипають, роздаровують, гублять по дорозі, лишаються сам на сам зі своєю самотністю, в якій

нема спокою — як у подертих вітрилах. І раптом — у затишному готелі, який не обстрілюють з важкої артилерії, до вікон якого залітає морський запах йоду й мушель, а не запах горілої людятини, крові на розпеченому асфальті чи екскрементів полонених з підвалів, — раптом утікач помічає, що йому так само, як і його співвітчизникам, не сняться сни. І так само, як співвітчизники, він більше не може закохуватися, і він, так само, як вони, ті, що залишилися на батьківщині, — течуть крізь заціпеніння пульсуючою плазмою, — може віднині робити лише необхідне. Доцільне.

Коли у світі вичерпуються ілюзії, світ стає нудним і прісним, як розкришена під дощем маца, — лише міські голуби й пацюки залишаються в ньому на своїх місцях: довершувати доцільність смерти.

Усе переміщується й переміщується безладно, не створюючи жодних несподіванок, жодних нових сенсів, — поки хтось не закохається в цей одвічний танець сміття, поки закоханий не зупиниться — бо любові не треба тікати.

І нема куди.

І нема звідки.

Просто є любов.

Світлана Повалєва

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ДРУГА
ЛІНІЯ

Месенджер

Спочатку писав,
Потім відповідав лише,
Потім тільки прочитував.
Потім доставлені повідомлення сірили по кілька
годин, діб — непрочитані.
Потім недоставлені повідомлення виїдали
зір білим кружальцем,
Врешті сірили, як сніг,
І забарвлювалися раптом, наче весняний ґрунт:
Прочитав.
А тоді
Раптом
Повідомлення припинилися,
Як сніг навесні,
Як березнева сірість у травні,
Як усі кольори наприкінці життя.
Останнє прочитане,
Як фотографія на могилі,
Більш не мінятиметься,
Якщо захистити шклом,
Якщо не видаляти,
Якщо іноді навідувати, покладати квіти,
Якщо іноді перечеплюватися поглядом
У списку повідомлень.
Наступні новини у стрічці:
«Якщо кіт випав з вікна...»
А, це реклама ветклініки...
Вітаю! Ваш кіт — довбойоб.

Лоботомія

Рекомендовано всім учасникам віршування.
Я сьогодні зла і печальна:
Катапульта виявилася муляжем,
Майже як та, на Майдані,
Посеред звияжного кустарного пекла,
Пісня криг і полум'їв на Груші.
Не покладайте на мене надій, сподівань,
Не вклоняйтеся, не колінкуйте,
Я тут стоятиму просто як жінка,
Вирізьблена чоловіками з грабового
чи букового ребра.

*

просто слова не поновлюються
на відміну від нервових клітин
просто рани від слів не гояться
не зростаються русла судин
пропустивши отруєне слово
обвалюють береги
обереги рідної мови — не вберегли
ні любові, ні честі, ні поглядів, ні цілунків
по руїнах храму ночами лунко
ходять привиди спогадів безсловесних
омелово чатують на мить, коли я воскресну
і назву їх, і втілю у біль, дам напитись отрути.
Але мертве не помирає. Все закінчилось лютим

*

Пів повні чи напівмолодики
Горіхового чоловіка у футлярі,
Мигдалю стулок,
Стулок кримських мідій,
Стулок наших долонь, коли на фронті «втрати»,
Зникнення для животіючих
Жоден столовий прибор не розтисне,
Жоден спадковий «аристократ», хай би що
це значило,
Не навчить їсти смерть тризубцем для риби.

*

смажу стейки
які
швидше за все ніхто не їстиме
зварила зелений борщ
який
швидше за все ніхто не їстиме
виставила на салат
на канапки
аби раптом то щоб встигнути
щось
мозок рептилії
навіщо?
заспокоїти розум

*

Заїхав на хвилю випрати шмот по ходу.
Я вірю, виживе,
Але не повернеться,
Не повертаються бо з війни.

*

— Чому знову ми? Чому завжди — ми?
Чому знову мої сини?
— Ну, по-перше, ми — не «знову», ми —
Повсякчас.
По-друге: скільки рим існує у нас на «не згас»?
Отож-бо. Ми — сіль, а сіль — це реліктових
сліз кристал.
Ми — сіль землі, наші сльози — сталь.
Наше серце дивної форми, бо наше серце — мапа,
наші руки — мечі!
Плачеш мовчки? Жалійся вголос!
Але їбаш — не мовчи!